



خه نۆیک له که ناری پرووباری خاسه وه

ئه سعده عه زیز محمدهد
(که رکوک)

به یانییه کی تاریک و لیل له خه و راچه له کی، ئاره قه به هه موو جهسته بیدا شوو بووه وه، له شی له ئاوی ئاره قه ی سویر خووسابوو، نهیده زانی کهرما ئاوی له شی مژیوه، یان سامناکی خه ونه که ئاوی له جهسته ی ده رهیتاوه، دوا ی چند ساتیک ئه وسه به هیتواشی به ئاگا ده هاته وه، چاوی به چوارده وری خویدا ده گبیرا، زۆر به وردی ده پروانییه هه موو ئه و شتانه ی له ده ورو به ری بوون. هیچ کهس له مه به سستی ئه و سه رنجدا نه تی نه ده گه یشت، سه یرکردنه که ی به مه رامی ئه وه بوو خه ون و واقیع لیکتر جیاباکته وه، یان ئامانجیکه ی تری هه بوو. له سه ره تادا ویستی خه ونه که ی بو هاوړیکه ی بگه یژته وه، به لام بایه خ پێ نه دانی هاوړیکه ی و بێ په رۆشی بو خه ونه که له گه یژانه وه ی خه ونه که په شیمانی کرده وه. به دم پیکردنه وه تینی کهرمی هاوین جو شوخرۆشی جو له ی کهم کردبووه وه، هه سستی ناخی ورووژاندبوو. تیشکی پرووناکی ئاراسته ی ئه و خه ونه کرا که به ئه سپایی له سه ر شانۆی بیه رکردنه وه ی که و ته نمایشکردن.

له که ناری پرووباری خاسه له نیو به رده لانه که دا زۆر به مه لوولی دانیشتبوو، سه یری به رده ره نگاوړه نگه کانی ده کرد، که واهیده ری میژوویه ک بوون، میژوویه کی پر له ئازار و سته م و ئه شکه نجه، له پر ئه و ژنه جادوو که ره ده رکه وت، ده ست و ده موچاوی به خال کو تراوو، به رده وام سی به رد له ناو ده سستی بوو، به و به ردا نه فالی ده گرته وه. ژنه فالگه وه که به ره و لای ئه و هات سلای لی کرد. ژنه جادوو که ره که به خه نده یه کی پر له مه که ره وه گو تی: "ده لیبی چی فالیکت بو بگرمه وه." ئه ویش به ته نیا سه ری بو له قانده وه وه ک ئامازیه که به رازیبوون. هه ر له ناو به رده لانه که دا ژنه کهش به چوارمشقی دانیشت و به نیو له پی پیتش خو ی پاک کرده وه بو ئه وه ی بیکاته گۆره پانی فریدانی به رده کانی. پاش ئه وه ی له ناو مستی چند جاریک له قانده ی دواتر فرتی دایه سه ر زه وییه که، هه ر سی به رده که به شیوه یه ک که وتیوونه سه ر زه وییه که هه ر به ته نیا بینینی ئامازهی ئه وه ی دده ده توانریت ئه م سی به رده لیکدانه وه ی جیا وازیان بو بکریت. ژنه که دوا ی ئه وه ی چند جاریک ده سستی به سه ر به رده کاند ده هیتا و فووی به سه ردا ده کردن، له کو تا بیدا به م شیوه یه که وه ته قسه کردن: ئه مرۆ خو ز ئاوا نابیت، سی هه والت پیده گات، هه والتیک په یوه سته به ژیا نه وه، به ریکه ی موبایله که ته وه پیت ده گات، هه والتیک پیو نه دی به سه فه ره وه هه یه له ریکه ی هاوړیکه ته وه پیت ده گات، هه والتیکیش پیو نه دی به پاره وه هه یه له نیو کتیبه کانت به ده سته

دهکه ویت. له گه ل دوا وشه ههستایه سه پین و کهوته ریکردن، ئه ویش شپزه بو، به په له به دوا ی کهوت و گوتی: من هه زار و نو سه د و شه ست و هه وت کتیبم هه یه، له ناو کام کتیبه؟ ژنه که بپن ئه وه ی ناو ر بداته وه گوتی: شه رفنامه. هیشتا به نیاز بوو چندان پرسباری تر له و ژنه بکات، بو ساتیک لپی غافل بوو، دواتر به چوارده وری خویدا به دوایدا گه را، به هیچ شپوه به که نه یه دژبیه وه. نه یزانی بو کام لا ریشته وه. به دهستی یاری به به رده کان ده کرد. چهند به ردیکی رهنگا ورهنگی هه لچنی، به ردیک له شپوه ی یاقوتی به مانی بوو، به ردیکی تر رهنگی رهش بوو، شپوه ی مانگی هیلالی به رهنگی سپی له سه ر دیار بوو، پاشان به بپن هیچ مه به ستیک ئه و به رده انی فری دایه وه ناو به رده لانه که. له و کاته ی ده یویست هه ستیه ته سه رپن زهنگی مویله که ی لپی دا، برا که ی بوو هه والی ئه وه ی پین دا: "ژنه که ی مندالی بووه، کورپکی جوانیان بووه، وه که هه موو منداله کانی تر ده یانه ویت ئه و ناوی بنیت." ئه ویش به شپوه یه که وه که شادمانی پتوه دیار بوو، به م وشانه وه لامی دایه وه: "پیرۆزه، به نازی دایک و باوک گه وره بیت، دواتر ناویکی گونجاوی بوو ده دژبینه وه، خوا حافظ."

ئه و کاتانه ی به ره و بازاره که ی ئه و به ری خاسه ریکه ی گرتبووه به ر، سه پیرکی رووباری خاسه ی کرد، به ته نیا جوگه یه کی بچوکی ناوی بینی، له رویدا خه نده یه که دروست بوو، له پانتایی بیرکرده وه ی ئه وه ی به خه بالدا هات به درتایی میژوو چندان که س له م رووباره خنکاون، که چی ئیستا ته نیا جوگه یه کی ئاوه، له نیسو ئه م بیرکرده وانه دا قسه ی ژنه جادووگه ره که وه که زهنگیک له بیریدا زهنگی لپ دا، له پر مووچرکه یه که به له شیدا هات و مووه کانی قوئی ره پ کرد. له خو ی پرسی: "ئه و ژنه جادووگه ره یه که م قسه ی راست ده رچوو، یه که م هه والم پیتگه یشت، هه والی ژبان بوو (له دایکسوونی برازا که م بوو)، به مویلیش ئه و هه والم زانی. هه نگاو به هه نگاو به ره و پیتشه وه ده ریشته بیرکرده وه ی له خه ونه که ی، یان قسه ی ژنه فالگره وه که ی ناو خه ونه که گری درابوو، بیری له وه ده کرده وه داخوا مه به ستی له هه والی سه فهر چیه به؟ کن ئه و هه والم پین ده دات؟ ئه و هاو رتیه کتیه ئه و هه والم پین ده دات؟ چندان پرسباری بپن وه لام به ناو میتشکیدا ده هاتن و ده چوون. له سه ر سووچی بازاره که له دوکانی شه ربه ت فرۆشه که راوه ستا بوو خوارده وه ی په رداختیک شه ربه ت، تینی گه رما به ته واوه تی ماندوو ی کردبوو، گه رووی وشک بوو بوو، بیرو هوشی به هه والی دووه می ناو خه ونه که وه شه ته که درابوو، چهند قومپکی له شه ربه ته که دابوو، کاروانی هاو رتی په ییدا بوو، ئه ویش شه ربه تیک ی هه نار ی داوا کرد، پیکه وه که وتنه قسه کردن، باسی زور باهه تی

جیا وازیان کرد. له دوا جار کاروان هه والی سه فهره که ی پین دا، پاش یه که م قومی له شه ربه ته که گوتی: "ئه مرۆ هاو رتییان گه شتیکیان بوو لاتی میسر ریکخستوه، بپن ئه وه ی پیت بلین ناوی توشیان نووسیوه، هه موویان وتیان ده بیت ئه و بیت، بپن ئه و گه شت خوش نییه. " سه ره تا به م هه واله شوک بوو، چاوی کرایه وه، بیری پانتاییه کی فراوانتری وه رگرت. خه یال و خه ون و واقع ناویته ی یه کتر بوون، که شیک ی وه های خولقاند نه یه دزانی ناوی چی لپ بنیت. کاروان ئه م پرسباری چهند باره کرده وه: "تو بوو گه شته که دیت؟" به لام له به ر ئه وه ی ئه و بپن و هوشی به قسه ی ژنه جادووگه ره که وه گری درابوو، هیچ ناگای له قسه که ی کاروان نه بوو. دوا جار به شپوه یه کی به رزتر بانگی کرد و شانی ته کاند، ئه وسه به ناگا هاته وه ته نیا ئه وه نده ی گوت: "بپوره خه یالم رویشته بوو، به دلنیا بییه وه دیم، که ی ده رۆین؟" کاروان له وه لامدا گوتی: "له سه ره تانی مانگی داهاتوودا ده رۆین."

دوا ی ماوه یه که له قسه کردن له گه ل یه کدی، یه کترین به جی هیشته و کاروان به ره و چه قی بازاره که و ئه ویش بوو لای کتیبه کانی گه راپه وه، هیشتا خو ر به ئاسمانه وه به رزبوو، خو ی به ژوو ی کتیبه کانه دا کرد. کتیبی شه رفنامه ی ده ره پنا، له ناو کتیبه خانه که ی کتیبکی زور کون بوو، ئه وه ی له بپن ما بوو باوکی هه موو کات شانازی به و کتیبه وه ده کرد و ده یگوت: "ئه وه کتیبی باوکه م." بوو ماوه ی سه عاتیک زیاتر ئه و کتیبه ی به ده سته وه بوو، دوا جار له لاپه ره دوو سه د و بیست و چوار له توپی دپه کانی خواره وه ئه م رسته یه به خه تی ده ست نووسرا بوو: "له به رگی شه رفنامه دا نه پینی گه نجینه که م داناوه." به ده ستورد به رگی شه رفنامه که ی که به رگیک ی ئه ستوربوو، در ی و نامه یه کی له باپیرییه وه که له سالی ۱۹۴۷ کوچی دوا ی کردبوو، دژبیه وه. له و نامه یه دا شوینی پاره که ی تیدا نووسرا بوو، له گۆزه یه که له ژیر زه وی، له و شوینه دانرا بوو که مه غوله کان کتیبه کانی باپیرمیان تیدا سووتاند. دوا ی ماندوو بوونیک ی زور و هه لکه ندنی زه وییه که و پاش دژبینه وه ی پاره که ئه وه ی بوو ده رکه وت که ئه و پارهییه ی دژرا وه ته وه هیچ نرخیک ی نییه، چونکه ته نیا کاغه زه، یان پارهییه کی میژوو ییه و ئیستا به هیچ شپوه یه که کار به و جو ره دراوه ناکریت. تاریکی کووچه و کولانی شاری له باوه ش ده گرت، شکست، یان سه سه رته ی هه ولی بپن هو دیی خستیه سه ر شه قامه که، له گه ل هه نگاونان بوو پیتشه وه بیری له وه ده کرده وه "خه ونی له که ناری رووباری خاسه ی پین ناو، وه که گه نجینه که ی باپیرم بپن سوود و بپن نرخه." له هه ر هه نگاو پیک تاریکی زیاتر شاری له ئامیز ده گرت.

کهرکوک / تهموز / ۲۰۱۸